

LA JOIA: BAD GYAL

David Camarero, 2024

1393

ESTREA EN NUMAX: 24.10.2024 | V.O. | 92 min

As interioridades do vertixinoso ascenso de Bad Gyal como icona xeracional. A cámara segue —de Barcelona a Miami, vía Santo Domingo, Las Vegas, Milán e París— os pasos da cantante de Vilassar de Mar no seu camiño á conquista do mainstream. A saída do seu primeiro disco, La Joia, pospúxose máis dun ano, obrigándoa a facer un exercicio de resiliencia dentro da industria e consigo mesma. Entre os primeiros beats e a época dos concertos de presentación, asistimos a rodaxes, fashion weeks, entrevistas, squats, ledicias, enfados, a presión das redes e o marketing en acción. Luces e sombras da viaxe emocional dunha diva descarada e consciente das trampas do negocio, loitando por manter o rumbo e pulirse como un diamante.

Este filme conta cunha tarifa especial de 9€ fixada pola produtora. As abonadas de NUMAX manterán o seu desconto habitual.

Entrevista con Bad Gyal: «Quero ter a liberdade de bailar como queira bailar, expresarme como me quero expresar»

Por Nuala Phillips

O teu crecemento foi unha carreira de fondo, non houbo un boom concreto.

Nalgún momento sentiches impaciencia? O negocio da música ao final é un pouco facer, facer, facer e ser constante. Despois, o bo pasa. Aprendín que é moi importante non mirar ao lado. Cada persoa, cada artista, ten os seus procesos e as circunstancias danse dunha forma en cada caso. É absurdo compararse con ninguén.

Que opinas da falsa modestia? Eu creo que hoxe en día xa non abunda porque dá ata vergoña, non? Polo menos nos ambientes nos que me movo todo o mundo está moi orgulloso de estar onde está. Eu veño dunha familia onde nunca me faltou nada. Tiven moito amor na miña casa, unha boa educación e crecín feliz. Pero hai moita xente nesta industria que vén da merda, entón entendo moito esa posición de “I made it!”. Paréceme que é sensato dicir: “Pois fixen isto, que pasa?”.

Nalgunha ocasión comentouse que quizais non tiñas tanta rúa como suxería o teu proxecto, que eras máis unha nena *pija* de Barcelona. Como te percibes ti? A ver, é que son as dúas cousas. Ou sexa, eu a moita xente dígolles que eu son unha *pija*. É que o son, son *pija*! [risas]. En realidade, calquera que coñeza á miña familia sabe que non o somos nin de forma de pensar, nin de personalidade, nin de gustos. Os meus pais son moi *progres*, pero iso non quita que non me faltou nada: non pasei fame, non tiven que vender drogas. Se falamos dese tipo de rúa, non a teño. Pero doutra banda, considero que teño moita rúa no sentido de que aos 18 anos xa estaba fóra da miña casa facendo a miña vida. Traballei desde os 15 e busqueime o pan. Non recibín todo en bandexa de prata, son máis ben *espabilá*.

Sentiches algunha vez que existen certos prexuízos cara a ti pola imaxe que proxectas? No traballo, non. Pero é certo que a xente se sorprende coa miña personalidade. Son moi miña e moi pechada e non moita xente chega a coñecerme realmente. Moitas veces dinme: ‘Esperaba que foses máis arrogante ou máis chula. Es simpática, es normal, ou es tranquila...’. Quizais a imaxe que dou faime parecer unha tía moito máis, non sei, chula ou antipática. Hai xente que me chegou a dicir que dou medo ou infundo respecto. E mira, chula son, porque o son. Pero iso non quita que tamén poida ser empática, sensible, cariñosa e seguir sendo chula igual.

Acabas de lanzar *La Joia* que, a pesar de todo o que conseguiches ata o de agora, é o teu primeiro disco. É unha mostra de que as cousas na industria funcionan xa doutra forma? É unha mostra do momento no que eu me atopo. Empecei a facer o álbum cando me sentín preparada como compositora. Quería que o disco soase ao nivel da industria global e de todo o que puider aprender neste últimos tres anos nos que viaxei moitísimo a Miami e traballei cos mellores.

As túas letras son moi gráficas. De onde sae esa inspiración? Vén da música que escoitei, porque sempre me inspirou unha música moi gráfica, moi explícita, moi descritiva. E logo, obviamente, tamén, de experiencias da miña vida real. Eu son moi sexual en todos os aspectos, incluída a miña propia sexualidade. É algo importante para min. Entón é normal que cando me poño diante do micro, isto se reflecta. E logo hai unha parte moi importante da miña sexualidade que é comigo mesma. Quero ter a liberdade de bailar como queira bailar, expresarme como me quero expresar.